

הארת השבת

אמרים פנינים וסיפורים על פרשת השבוע

פרשת לך לך

תשפ"ד

גליון 185

א לעבטיגער שפּת

מאת הרב יהודה צבי שפירא רב המוסדות

בָּנִים אֲתֵם לָהּ אֱלֹקֵיכֶם

עם עוד כמה חשוכי בנים, ובקשו הימנו ברכה לבנים. השיב להם רבינו: הלא עיקר תולדותיהם של צדיקים מעשים טובים, לכך כן; העיקר לבקש על יהדות, שתוכה לילך בדרך הישר. בהוסיפו: "בוודאי אם אפשר לזכות לבנים בגשמיית בודאי מה טוב. אבל העיקר הוא לשום לב להתקרב להשם יתברך כי זה עקר התולדות". ומאז פסק להפציר לרבינו עבור בנים. ועסק רבות בעבודת ה'. לאחר מכן, בהזדמנות נוספת התבטא רבינו באמרו: אף על פי כן טוב שיהיה לך בנים. ואמר לו: לך והבא מאה רובל, וילד בן זכר.

מעשיו משפיעים לבניו

גם זאת נלמד מכאן; שמעשיו הטובים של האדם קשורים הם בחדא מחתא עם מעשיו בניו, הם משפיעים על חינוכם והנהגתם הם, וכדבריהם (סוכה נ"ו): שצורת דיבורו ושיחתו של ילד קטן המהלך בשוקא אינה משל עצמו, או מדאבוה או דאימיה.

אם רוצים להשפיע ולהאיר, צריכים להיות טופחים על מנת להטפוח, להיות דוגמה אישית טובה. להשתדל בהנהגותינו בכל מה דאפשר, שגם בנינו יושפעו מכם. וכבר מובא בחשיבות עבודה זו בהנהגת החינוך.

תפילת אבות על בנים

וכשמדברים על בני ה', בל נשכח שהעיקר זה תפילה ובקשה. לא בכדי אנו מתפללים בכל יום בברכת התורה עלינו ועל צאצאינו שנהיה קשורים לתורה הקדושה, ללמוד לשמור ולעשות ולקיים – לו נשכיל נתחבר יותר לכך... ויעויין בליקוטי מוהר"ן (מח): שהשקעה בתפילה להשם יתברך – סגולה היא לבנים.

וכה היה מרגליה בפומיה של הרה"ח רבי לוי יצחק בנדר בשיעוריו, ובייחוד אברכים שנוולד להם בנים במזל טוב – שעל האדם לעשות חשבון נפשו: מה עשית היום בשביל הילדים שלך? עוד ילד הוא הוא עוד תפקיד בעולם – מה עשית בשבילו? לפחות התפללת? את זה הרי כן היית יכול! והדברים נוקבים!!!

אברהם אבינו רצה בנים המאירים ככוכבים, ומעשה אבות דרך הוא לבנים, לדעת את אשר לפנינו, להשקיע ולהאיר בבנים למען נצחיתוננו. להתפלל ולהרבות בתפילה שנוכה - שאנו וצאצאינו ילכו בדרך הישרה ויהיו בנים להשם אלוקינו.

שירת הפרשה

תַּפְּלַת אֲבָרְהָם לְבָנִים הַמְּאִירִים כְּכּוֹכָבִים וּמַעֲשֵׂי אֲבוֹת הֵם סִימָן לְבָנִים.

לְהֹאִיר בְּבָנִים תּוֹרָה וְיִרְאת שְׁמִים וּבְקֶדֶד לְהִישָׁאֵר חַי וְקַיִם לְעוֹלָמִים.

תַּכְּלִית נְצִיחוֹת הַעֲבוּדָה בְּמִלְאוֹת הַיָּמִים בְּזָכוֹת הַבָּנִים שֶׁבְּדַרְכֵי אֲבוֹת צוֹעֲדִים.

תּוֹלְדוֹתֵיהֶם שֶׁל צְדִיקִים מַעֲשִׂים טוֹבִים הַתְּחַזְּקוֹת לְאֵלֹהֵי אֲשֶׁר לְהִיפָּקֵד מִצְפִּים.

השבוע בפרשייתנו אנו קוראים את הפסוק (ט"ו ב ג): "ויאמר אברהם ה' מה תתן לי... ובן ביתי הוא דמשק אליעזר: ויאמר אברהם הן לי לא נתת זרע והנה בן ביתי יורש אותי".

הקשה היאור החיים הקדוש: למעלה בתחילת הפרשה כתוב: "ושמתי את זרעך כעפר הארץ אשר אם יוכל איש למנות את עפר הארץ גם זרעך ימנה", (י"ג טז) הרי ראינו שאברהם אבינו קיבל ברכה והבטחה מהקב"ה שיזכה לזרע כעפר הארץ, אם כן לפלא הוא שפונה בבקשה חוזרת ואומר: "הי אלוקים מה תתן לי".

ותירץ האור החיים הקדוש: אברהם אבינו ע"ה שהוא יסוד האמונה, האמין בברכת ה' שיזכה לזרע בוודאי וללא שום ספק, אמנם בהתבוננו בלשון הברכה: "ושמתי את זרעך כעפר הארץ", היינו שבניו יהיו משולים לעפר הארץ, וידוע הוא שהנמשלים לעפר הארץ, הם האנשים הפחיתים שאין בהם נשמה קדושה ועסוקים בעניינים ארציים על דרך אומרו: (קהלת ג כא): "ורוח הבהמה הירודת היא למטה בארץ". וזה היה קשה לאברהם ולא לפי רוחו, ובא אברהם בטענה להקב"ה "הן לי לא נתת זרע" – לא השגת את המטרה אליה אני שואף, ולשמה אני רוצה ילדים. והקב"ה אכן שמע לדברי אברהם, ככתוב (ט"ו ח): "ויוצא אותך החוצה ויאמר הבט נא השמימה וספור הכוכבים... ויאמר לו כה יהיה זרעך" – שיתברך בצאצאים המשולים ככוכבים "מצדיקי הרבים ככוכבים לעד". (דניאל יג א).

אשר אין חליפות למו

אכן כן, התכלית של הולדת בנים הוא שילכו בתורת השם ובדרכי הבורא. והא לך תורף דבריו בליקוטי מוהר"ן (תורה ז ח"ב): "ויוצא אותך החוצה ויאמר הבט נא השמימה וספור הכוכבים... ויאמר לו כה יהיה זרעך" – שיתברך בצאצאים המשולים ככוכבים "מצדיקי הרבים ככוכבים לעד". (דניאל יג א).

כי מי שיועד קצת בידיעתו יתברך, הוא יודע שעיקר התענוגים והשעשועים של השם יתברך הוא רק, שאנחנו מעולם הזה השפל של גדל ונקדש שמו יתברך, וזהו עיקר התענוגים והשעשועים של השם יתברך, כמו שכתוב: "ואבית תהלה מגושי עפר מקרוצי חמר" וכו', כי השם יתברך יש לו שרפים וחיות ואופנים ועולמות עליונים, שהם עובדים אותו יתברך, ואף על פי כן עיקר התענוג והשעשוע שלו – כשעולה למעלה העבודה של עולם השפל הזה. ועל כן צריכין להשאיר אחריו בן או תלמיד, כדי שישאיר דעתו למטה, שיאיר בניו עולם הזה השפל. כי כשנשאיר דעתו למטה על ידי בן או תלמיד, נחשב כאלו הוא בעצמו ממש נשאר בעולם...

תולדותיהם של צדיקים מעשים טובים

ועד כמה שעיקר תכלית הבנים הם במעשיהם הטובים נוכל ללמוד מהמסופר בשיחות הרה"ן (רגל): היה זה אחד שהיה חשוך בים, נכנס לבית רבינו יחד

פְּנִינֵי פְּרִשָּׁה

"אל הארץ אשר אראך" (יב א)

אפשר לדייק לשון "אראך" ולא אשר אומר לך. דראיה' רומזת על חכמה ודעת וכמובא על הפסוק "ותפקחנה עיני שניהם" (עיין ליקוטי מוהר"ן טז ועוד), וזאת מה שהיה בארץ ישראל, וכדבריהם (קידושין מט): "עשרה קבין חכמה ירדו לעולם תשעה נטלה ארץ ישראל".

כן אפ"ל דר"ת וס"ת של "אראך" הוא כ"א, כמספר שם "אק"י"ה הרומז על רצון, (שהוא מלשון אני רוצה, ליקו"מ ו) ועיקר קבלת הארץ הוא ע"י השתוקקות, וכמו שאנו רואים במשה רבינו שהתגעגע לארץ ישראל, וכמובא בליקוטי מוהר"ן (קני"ה) על ההשתוקקות של משה רבינו לארץ ישראל, ובהמשך דבריו שם: "וצריך כל אדם לבקש מהשם יתברך, שיהיה לו כיסופין וגעגועים לארץ ישראל".

"לך לך מארצך מולדתך מביט אביך אל הארץ אשר אראך" (יב א)

לכאורה היה צריך לומר מקודם "מולדתך ובית אביך" ולאחר מכן "אראך". אולם אפ"ל שי"א רומז על 'מלכות' כמובא ביעץ חיים (שער ציור עולמות פ"א. ויעויין בליקוטי מוהר"ן פ"ב ב על הפסוק: לה' הארץ ומלואה) וזהו הדבר הראשון להמליך את השי"ת בעזבו 'ארצו' – 'מלכותו' שלו, וידבק בבחינת 'ארץ' שהקב"ה ציוהו: "אל הארץ אשר אראך", וכשיש עול מלכותו יתברך כבר אפשר לעזוב את מולדתו ובית אביו – שהם הרגליו וטבעיו (וכמובא בליק"ה תחומין ג' עד).

"לך לך מארצך... והיה ברכה" (יב א ב)

בדברי רש"י על "והיה ברכה" 'הברכות נתונים בידך'. אפ"ל "לך לך" בגימטריא 'מאה', וכבר מובא על החיוב לברך מאה ברכות בכל יום (מנחות מ"ג ע"ב), ואשר בכוחם עוצרים את המגיפה וממשיכים את הברכות, ועיין בספר 'פני דוד': מאה ברכות עם ב' כוללים לשתי התיבות גימטריא תרע"ו, שבמאה ברכות ינצל מהקללות שבהם תרע"ו אותיות, ולעומת קללות יהיו ברכות. וזהו "לך לך" בכוח המאה ברכות ממשכיכם את כוח הברכה, "והיה ברכה". (ויעויין בארכה בספר 'המברך יתברך' מהגר"מ שכתר בהמשכת הברכה ע"י מאה ברכות).

ואפשר להוסיף על כך בדברי רש"י, על תיבת "לך לך" – "להנאתך ולטובתך" – דבזה רמזוים ענין הברכות, וביחוד "ברכת הנהנין" שיש בהם 'להנאתך ולטובתך', ודו"ק. וכן הא 'אברהם אבינו' קירב בני אדם להשי"ת בכוח הברכות שבירכו אצלו. (ויעויין בספר 'המברך יתברך' עמ' מה ע"כ).

"ונברכו בך כל משפחות האדמה" (יב ג) הנה אנו רואים הדגש על 'משפחות' שבוה

המשיך פניני פרשה

סיפורים מאירים

סיפורי פרשה במשנת רביה"ק מוהר"ן מברסלב ותלמידיו זצ"ע

"אל הארץ אשר ארצך" (בראשית יב)

עלייתם של החסידים מפולין לארץ ישראל – והתכונות להקים כפר ברסלבי!

היה זה החסיד רבי לייב רוזנפלד, וכפי שכונה בפי כל: רבי לייב פראמפולר, מפולניה, בן לאביו רבי אברהם מל, שהיה תלמיד חבר להרה"ק מגארליץ. בנו של הידברי חיים מצאנז זצ"ע. נפגש צמאה ניחן רבי לייב, ובנפלאות ההשגחה ההודוע אל אורו של הנחל הנובע שהחל לזרוח בלובלין ונפשו קשורה בנפשו. ר' לייב החל לעסוק בהדפסת ספרי רבינו, והיה הראשון מבין אנשי פולין - שהכניס עצמו לעבודת קודש זו, בשנת תרט"ט.

גדולי מאורי התורה והחסידות נתנו לו 'מעוות קדימה' כשהדפיס בהדרגה את 'ספר המידות' עם מראה מקומות מהרה"ק ר' צדוק מלובלין, והרה"ק מטשעהרין, כשמוצאים ברשימת התורמים 'בתי חסידים' של גור, בעלזא, טריסק, קוויניץ, אלכסנדר, סוקולוב, קוזמיר, ראדין, העלים, הוסטין ועוד. ר' לייב איש מעשה הוא, ומשהבין כי הרבי חפץ שכל יהודי יקום ויעלה לארץ הקודש - החל רוקם מחשבות ואורג תפילות לזכות לעלות ולהתאבק בעפרה. ובאחד הימים בלכתו ברחוב נטפל אליו 'שיגוף' אחד והפליא בו את מכותיו, ראה בכך רמז מהשמים שהגיע העת לעשות מעשה ולעלות לארץ ישראל.

מה גם שבאותם הימים התקבל בביתו צו-התייצבות עבור בנו בכורו יעקב - בלשכת הגיוס של הצבא הפולני, אז בשלה בו ההחלטה הסופית, כי בא מועד!
תחילה הפליג בגפו, ומשמצא דירה בירושלים העתיקה, חזר לפולין כדי להביא את משפחתו, כשהשאיר את עבודת ההדפסה בידי החסיד רבי אהרן לייב ציגלמאן הי"ד.

ר' לייב אינו מסתפק בכך שזכה לדור בפלטריין של מלך, כל אימת שצועד הוא בין הסמטאות העתיקות אל הכותל המערבי, נזכר הוא בידיו ורעיו שמעבר לים ומהרהר ללא הרף: איך מביאים אותם מהגולה לכאן?

ובמקום שאין אנשים – השתדל להיות איש, הוא מרגיש כי השליחות מוטלת על כתפיו להעלות יהודים רבים ככל היותר לארעא קדישא. והיה זה שנים רבות לפני שאי מי יוכל לשער את החורבן הגדול הממשמש לבוא על יהדות אירופה.

וממחשבה למעשה, אחת לכמה שנים הוא מטלטל עצמו ומפליג לחו"ל, מכתת רגליו בין קיבוצי אנשי פולין, מתפלל בבתי החסידים דברסלב, ולאחר התפילה עושה נפשות לארץ הקודש, כשהוא מתאר בן ובמתק-לשון את אורח החיים בה, למען ידעו כי אמנם מעבר לים היא אך לא בשמים.

כן הלך ונרקם אז רעיון 'עיר גנים' – הקמת מושבה בארץ הקודש לחסידים ברסלב בהרי ירושלים. ובייסוד הרעיון - התקיימה אסיפה רבתית בבית הכנסת ברסלב שבעיר העתיקה, בה הוחלט להתאחד אנשי בארץ ובפולין להוציא לפועל את המושבה של חסידים ברסלב בארץ הקודש.

בין המכתבים שכתב ידידו החסיד רבי משה באגומולני - שהתקרב עי"י רבי ישראל קארדונר זצ"ל, אנו מוצאים כתוב: "...הנהלת החשבון צריך להתנהל ע"פ דרך רבינו הק' שלימדנו באומרו: שגם לחם עם אוג'עק'קעס (מלפפונים) זה מאכל טוב מאוד. ועל פי זה נשגשג ונעלה מעלה מעלה בעזרת השם יתברך, יש לנו על מי לסמוך: על כוח רבינו הקדוש שאמר אני גמרתי ואגמור".

ועוד במכתב שכתבו חסידים ברסלב בלודז': "ע"פ החלטת אנשי די בירושלים ה' עליהם יחיו. לייסוד נקודת ישוב ע"ש רביה"ק בתור 'עיר גנים' בארצנו הק' בשם 'כפר ברסלבי', בכדי לכבוש דרך סלולה שיוכלו במשך הזמן לעלות כמה וכמה משפחות מאנשי לארץ ישראל, כפי שהודיע רבינו הק', אשר אי אפשר להיות איש ישראלי כי אם ע"י ארץ ישראל".

תוכנית 'עיר גנים' אמנם לא יצא לפועל עקב מניעות שונות, אך הביאה רוח התלהבות שרבים מרוסיה ומפולין עלו להשתקע בארץ ישראל, ובכך מילטו עצמם מן החורבן הגדול שהתרגש ובה כמה שנים לאחר מכן על יהדות אירופה. כן התייסדה אז בשנת תרצ"ב "יישיבת נחמני" ע"ש רבינו.

והנה לנו עוד קטע מתכתב - של אחד מני רבים שזכו לעלות לארץ ישראל בזכותו, בשם ר' משה אהרן בר יוסף מלודז', כשמתאר את בואו של ר' לייב לעירו בשנת תרצ"ג: "...כמו מלאך היה נראה, בבגד המשי הארוך עם פסים בלי צווארון, עם אבנט מאותו הבד כמנהג יושבי ירושלים, מגבעת עם שוליים רחבים... בבית החסידים של הברסלבי היה חג ממש, בבואו - כולם עמדו סביבו, כל אחד רצה לידע על ירושלים, על קבר רחל, מערת המכפלה והכותל המערבי, ואם היה בצפת על קברו של האר"י ז"ל, כולם הסתכלו עליו במין קנאה... ובין דבריו של ר' לייב: "ככל פסיעה ופסיעה בו קודש, הולכים כל לילה לכותל לערוך תיקון חצות, ולפני זה הולכים למקוה טהרה. ובלילה יש שמירה מהאנגלים ולא פוחזים מהערבים. יש גם בית חסידים של ברסלב בירושלים, וגם בית אביב ישנם ברסלוב, ומתאספים אצל ר' זאב לשלש-סעודות ולומדים ליקוטי מוהר"ן..."

"היה דבר ה' אל אברהם במחזה לאמר" (בראשית ט"ו)

מחזה נפלא

היה זה כשבא מאן דהוא לפני רבי נפתלי, תלמידו של רבינו, וספר לו בהשתוממות, איך שבעל הבית פשוט בעיר אומאן, היה דרכו לבלות את יום השבת בלמוד ספר "אור - החיים" הקדוש. והיה זה פעם אחת, שהיה קשה לו מאוד להבין איזה דבר בפרוש הספר אור-החיים הקדוש, ועסק בו במחשבתו, עד שנרדם על השולחן, ובא אליו האור-החיים בעצמו ובאר לו את מה שקשה לו. אמרו לו רבי נפתלי, שאפשר להאמין בזה, מחמת גדל הדבקות שהיה לו עם פירוש ה"אור החיים".

מן הנאמר ההוא לשיקו הקדריים | מספרים ומבקשים מהשם

לדום בקרים! כמה טוב יהיה לנו - אם נתרגל לשפף שיח להשם יתברך. לספר לפנינו את הכל מה שקורה עמנו ולבקש מלפניו על הכל, ככה נרגיש שאנו לא לבד, אנו עם השם יתברך. יהיה זה רבנו הקדוש רבי נחמן מברסלב, כשהיה צעיר לימים, הוא היה גר ליד נהר גדול, והיה לוקח לפעמים סירה קטנה, וישט עם הספינה לאמצע הנהר, מאחורי איפה שנגדלו 'קנה סוף' - כך שאף אחד לא יבחין בו, ושם היה פורש את שיתו לפני השם כגון לפני אביו. הכל, הכל הוא ספר להשם, ובזכות תפלה והתבודדות זו זכה למה שזכה - כפי שאמר פעמים רבות על מעלת התפלה לפני השם שאפשר להגיע לכל הדברים הטובים שבעולם.

הבו ילדים בקרים, להתרגל לדבר עם השם ולבקש ממנו על הכל מה שאנו צריכים - בפרט הדברים הרחוקים: "תורה", "תפלה", "מדות טובות", "כבוד אב ואם", "שמחה", "הדברים טובים", ועוד ועוד... על הכל נתרגל לבקש מהשם שיגיד לנו בזאת, לבקש ולהתחנן טוב ושוב על כל הדברים שאנו צריכים, כמו 'בן' שמבקש מאביו טוב ושוב ואינו מתבייש ומרפה. אם גלף בדרך זו של תפלה, החיים שלנו יהיה הרבה יותר טובים - נהיה תמיד עם השם, ולא נהיה לבד אף פעם. וכך יהיה לנו בעזרת השם ברכה והצלחה בהכל.

יתברכו, דזה רומז על ייחוס וקדושת טהרת בני ישראל, וכדברי הידעת זקנים' על הפסוק (בראשית ח ט) "למשפחותיהם יצאו מן התבה". וכי יש משפחה לבהמה, אלא אותן שדבקו במיין זכו להיכנס וליצא מן התיבה.

וכן הוא ב'יתעניית' (לא). על בנות ישראל בט"ו באב: 'תנו עיניכם למשפחה', וברש"י: ואם בנך יהיו מיוחסים, יהיו הכל קופצים עליהם להינשא להם.

"וילך אברהם כאשר דבר אליו ה'" (יב ד)

בתחילת הציווי כתוב בלשון 'אמירה' - "ויאמר ה' אל אברהם לך לך" - 'אמירה' לשון רכה. ובכאן - בהמשך כתוב לשון 'דיבור' - "וילך אברהם כאשר דבר אליו ה'" - "דבור לשון קושי", כי בהתחלה מראים לאדם קירוב והארה, אך בהמשך צריך להילחם מתוך הקושי. וב'ליקוטי הלכות' (תורה"מ ב א): "כי זהו מדרכי התשובה שבתחילה מקרבים אותו מלמעלה ואחר כך מרחקים אותו ויש לו ירידה, ואזי צריך להתחזק עצמו בכל מה שיוכל ולא יניח עצמו ליפול לגמרי ח"ו, ואזי הירידה היא תכלית העלייה, וזוכה לחזור ולעלות אל הקדושה במעלה יתרה"

"הלך ונסוע הנגבה" (יב ט)

"נגבה" רומז ל'לחכמה', "הרוצה להחכים ידרים" (ב"ב כה:), לחכמת התורה מתחילים מהקל אל הכבד, לאט ובמתניות, בריש; "הלך" ולאחר מכן "ונסוע". בתחילה זה צר לאדם, ולאחמ"כ זה מתרחב.

"אמרי נא אחותי את למען ייטב לי בעבורך וחיתה נפשי בגללך" (יב ג)

ע"ד המובא (משלי ז') "אמור לחכמה אחותי את" וזהו על חכמת התורה המטיב לאדם, ומחיייה את נפשו, בעולם הזה, ולעתידי שזה יהיה טלל תחיה, כמובא בדברי חז"ל.

ואפשר לדייק על 'אחותי' ולא 'אשתי' מהא המובא מהגאון רבי מאיר שפירא מלובלין (שהשבוע חל יום היא"צ שלו), שהטעם שאנו קוראים לו בשם 'בר מצוה' הוא לומר: שהמצוות שהאדם זוכה לקיים, הוא נעשה דבור בהם והם נעשים דבוקים בו, דגמת הקשר של בן לאביו, שלא יפרדו לעולם ובשום מצב, מה שאין כן כשאדם נכשל בעבירה חס ושלום, הריהו נקרא 'בעל עברה' דגמת בעל שיוכל לגרש את אשתו, כך העבירה אינה נשאר דבוקה בו תמיד, ויכול לנתק עצמו מהם על ידי תשובה. וזהו כאן "אחותי", שזה קשר של צח, לא כ"אשתי".

"ואנשי סדום רעים וחטאים לה' מאד" (יג ג)

אפ"ל דנקט בריש "רעים" ולאחמ"כ "וחטאים", ע"ד המשנה באבות (פרק ב ט) "ד'לב רע' הוא המידיה הגרועה ביותר, ועיין בפירוש הרמב"ם ורבינו יונה דהכל נמשך מהלב יעוי"ש. וזהו בכאן "רעים" דקאי על לב רע, ומהם נמשך לאחמ"כ "חטאים".

"קום התהלך בארץ... כי לך אתננה" (י"ג י"ז)

אפ"ל בלשון "קום" דהוא לשון של חיזוק, דהא ארץ ישראל נקנית ביסורים, כמובא בדבריהם (ברכות ה:), וזהו "קום". ואפשר גם לומר: דבסיפא של קרא כתוב "כי לך אתננה", דלפני כן יש את הצורך באיתערותא דלתתא, וזהו בריש: "קום" לפני "לך אתננה".

ואפשר להוסיף בדרך רמז: דבתיבת "קום" טעם המקרא הוא: 'יתיב' - מלשון 'ישיבה' - רמז על מצוות ישוב ארץ ישראל.

זיית ראיה <<

היו ממשילים ואומרים:
יהודי שאינו מתחדש בעבודת ה' יתברך, הרי הוא דומה למסמר
התחוב זמן רב במקומו, ש'לרב הזמן נחלד ונופל מערכו.
מה שאין כן מסמר שמוציאים ותוקעים אותו שוב ושוב, נשמר פשרו וערכו כפראשונה.
(ציח זכפי קודש)